

Miladin:

Modrost.

Na vrtu pod senčnato lipo
otroci že zopet čebljajo,
in dedek — i, kajpak da s pipo! —
zabavo staróstno imajo.

Povesti in pravljíce mične
poslušá mladina zavzeto,
pa stézo bí vsakdo rad zvedel,
kí pelje v deželo deveto.

»Kakó so tam dobri bonbončki,
oranže in sladke potice,
in z medom napolnjeni lončki,
piškoti in mlečne vodice!«

A ded jih zavrnejo modro:
»Saj pravim, mladost je norost —
Vi ste že v deželi deveti,
dokler vam še sije mladost!«

Miladin:

Junak Zdenko.

Zakaj me pa vedno strašíte in mi pravíte zvečer:
»Zdenko, pa pojdi v vežo zdajle, ko je tema, če si
upaš? No, junak Zdenko, kakšen junak pa si? O

Zdenko, ti pa gotovo ne boš nikoli vojak-junak!« Tako pravite.

Mislite, da se res kaj bojim tistega strahu, ki ga nikjer nič ni? Saj ga še v tisti temni hosti ni, kjer pravite, da prebivajo zeleni škrateljni, tam za našo vasjo. Če bi šla pa mamica z menoj, bi šel pa še sredi vasi in bi prav glasno zaklical: »No, strah, pa pridi zdaj, če si upaš?! Kje pa te je kaj? Ti bo že naša mama pokazala, če se prikažeš, da se boš kar skisal in pokleknil pred njo! Misliš, da bo res pustila, da bi ti mene vzel, ko me ima mama tako rada kakor nikogar na svetu?«

Pa tudi jaz jo imam rad. O rajši kakor vas vse skupaj, ki mi pravite »Junak Zdenko«. Pa se mi smejete. Prav nobenega se vas nič ne bojim, če je mamica pri meni, četudi sem še tako mlad, da še nič ne hodim v šolo. Ko bom pa začel hoditi v šolo — takrat bom pa pravi junak! Boste že videli, kako bo pokalo pod menoj, ko bom korakal v šolo in kako se bom pridno učil! Tako se bom pridno učil, da me bo učitelj bolj pohvalil kakor kralj katerega vojaka!

Le čakajte! — Ko dorastem, bom kot vojak-junak sukal bridki meč za našega kralja in za domovino in še za vas tudi. Takrat mi bodo pa res rekli: »Junak Zdenko, o ta vrli junak Zdenko!«

Kajne, mamica, da bom res junak Zdenko? ...

